

IDILL A KEDVESSEL

S Z A T H M Á R I I S T V Á N

Nálam aludt a kedvesem. Nem kis dolog ám. Felráztam a csinos galériát. Repkedtek a tollak szerteszét. Mondtam neki, állj alá, alájuk. Élvezd a hóesést. Ez se semmi. Így május környékén. Majd égtek a gyertyák a szegélyen. Nagy lánggal, vadul. Mozgott a plafon fölöttünk. Akárha stégen ülnénk, mondta egyszer, de most erről nem volt szó. A párnák közé szorult a fejem. Olyan jó volt gyengének lenni. Mégis már-már kétségbeesve kérleltem, húzz ki, húzz ki, de ő csak nevetett. Könyörgöm. És elképzelve egy pillanatra, meg is történik ez. Kihúzza lenni. Istenem. De erős volt a nevetés. És éreztem a körmöket is a hátamon. Nyomok születnek rajtam. Oda kellett figyelni. Nem volt mélázás, fantáziafutam. Legyen, ahogy lennie kell, mondtam megadóan.

A gyertyákat én fújtam el. Ujjaimra csöpögött a forró viasz. A kedvesem már aludt. Hallgattam a szuszogását. Óvatosan megérintettem a mellét, az ágyékát. Meleg volt mindenütt. Szinte süttött. Még az a szép haja is. A fal felé húzódtam, egészen közel a gyékényhez. Aludni akartam nagyon. Mélyen, sötéten, minden szikra nélkül. De ahogy mind jobban akartam, annál kevésbé ment. Minden pici zaj felerősödött, egy mozdulat, egy sóhaj ágyúdübörgésként hatott, és már másmilyen zajokat is hallottam, például falak dőlnek le, vagy hosszan vijjog valami ismeretlen madár, és a kedves is csak forgott ide-oda, a gyékény szálait éreztem a tenyeremen, most hallucinálok, ijedtem meg, fogtam a fül dugót, előbb jól meg kell gyúrni, gyömöszölni, és csak utána be a lukba, nyomtam férfiasan, csak süket legyek mindenre. Olyan ezüstös csönd szállt rám,

pontosabban, ennek a halk zúgásnak ezüst volt a színe, hát ilyen is van, konstatáltam, aludni kell, aludni, de a szemeimet nem tömhetem be, örült árnyékokat láttam, azért már aludtam tán, reggel, ha süt a nap, utazni fogunk, vizekre szállni, vigasztaltam magam. És úgy is lett, várt a reggeli az asztalon, finom tea, sárga tojás, a kedvesem pihent volt, röpdőső, kitárta az ablakot, kinyitotta az ajtót, ömlött be a nap feltartóztatathatatlannal, ettem a pirítóst, mosolyogtam, fejem fölött bicikli feszült, úgy se esik le, mondogattam, ha valaki rákérdezett, hangos zene szólt, Vácra megyünk, mondta, és kéjesen nyújtózkodott a napban, közben megjelentek a szomszédok a körfolyosón, Józsi is egyszál gatyában, harapták a friss levegőt, egy idetévedt madár meg csak mondta, trillázta a magáét, olyan kimondottan csikágói délelőtt volt, lenn, a földszinten, már szidták egymást az új lakók, a sarokban bömbölt a rádió, Zoli, az alsó szomszéd, már ette a levest az ajtó előtti hokedlin, a kocka ég meg csak kékül, kékül, irány Vác, mondtam én is, mit nekem éjszaka, gyékény, füldugó, kellemesen fújdogált a szél, előbb vonat, még olvasni is lehet, szendvicset enni, talán egy kis bor, olyan gyöngyöző, könnyű, és akkor majd ő mondja, a dugóra mutatva, húzd ki, húzd ki, de én másképp értem, mindegy, robognak a zöld fák, apró állatok, piciny tanyák, meg-megállunk néha, valaki kárál a hátunk mögött, most ment el Dunakeszi, mondom, tán le kéne szállni, ugratom magam, mindkettőnknek lenne miért, de megyünk, futunk tovább. Zörögnek a piszkos ablakok. A látóhatár felől fehér felhőket terel a szél. Tavakat látok. Érzem a víz szagát. Aludni egy-két percet és ott vagyunk. Egészen világos ez a város. És hallgatag, mint a kút. Sárga utcák, halványzöld fák, a partra kerülünk, furcsa pózban a Duna, akárha görcsölne éppen, apró hajókat látni, csapkodó zászlót, piros labda úszik a vízen, nézném, de minék, fröccsöt iszunk a fel-felerősödő szélben, várjuk a kompot, vigyen már át, autók motorja zümmög, széplábú lányok toporzékolnak a porban, rövid szoknyájuk föl-föliramlik, a szigetre úszunk, Pokol a neve, hosszú, hosszú fák, cserje, bokor, ledöntött, otthagyt épületek, derékig érő fű, a komp, az élmény, ahogy vágja, hasítja a vizet, fönn lenni a hídon, az ívelő pallón, csak ne hallucináljak, mondogatom, ne lássak valami mást ebbe az egészbe, holmi fehéret, kéket, gyöngyöző dolgokat, ne érezzem a m a fák illatát, a vörös, vérző

föld csábító szagát, a sót, a sót, ahogy rám rakodik, átjár, fertőtleníti, kimos, nevet a kedvesem és el-eltűnik a zöldben, rohanok utána, kitevítve fekszik egy kör alakú tisztáson, egészen közel a barna folyóhoz, nincs rajta semmi, nem is lélegzik, most nagyon erősen süt a nap, hangot hallok, átnézek a hullámzó fűvön, de csak a zöld és a barna, mégis bemennék a piros labdáért, mondom, és látom, újra él a kedves, gyere ide, mondja és mosolyog, vakít a bőre, csillagokat látok, megannyi ezüst gomolygó pontot, hevesen ver a szívem, nekem innen haza kell menni, mondom halkán, nekem is, mondja és nevet, rázkódik a melle, újból valami távoli zajokat hallok, dél van, nincs mire várni, legyen, aminek lennie kell. Pokolnak hívták azt a kocsmát is egy messzi, messzi faluban, ahol a barátom az esküvőjét tartotta, sötét volt odabenn, a pódiumon zenekar játszott, a szemük még így is csillogott, ha kimentél, belédcsapott a fény. Könnyű bort ittunk, a barátom még egészen fiatal volt. Zavartan mozgatta a fejét, hosszú fürtjei repdestek szerteszt, tudtam rühelli mindezt, mégis teszi, szűk volt rajta a zakó, izzadt az ing, az asszony fehérben, részeg rokonok bukdácsoltak a gerendák alatt, leejtett tortaszeletet kóstolgatott a macska, ha vizelni kellett, megtette a kert is, nőttek ott virágok, egészen szépek, egy fiatal vendéglány, nem messze tőlem, tolt a bugyiját, olyan brummogós zene szólt, akárha cölöpöket vernének a földbe, döngött, kongott tompán, jó lett volna megismerni valakit, zsíros ételeket hoztak, nekem nem lesz esküvőm, mondtam, de nem figyelt rám senki, hülyeség ez a név, tettem még hozzá, szememmel a kinti lányt kerestem, de tudtam, csak a fenekéről ismerném fel, fölálltam, kezemben a pohár, mintha ringlispillen utaztam volna, pokol, mondtam, és éreztem, nemsokára hányni fogok hosszasan.

Másnap reggel a letarolt virágokat néztem. Erősen fúj a szél. Tyúkok, kakasok lármáztak a szomszéd udvarban. Nem volt mit tennem, indultam hát. Sohase jártam azóta ott, és most a szigeten a kedvessel, de hát ez egészen más, egy-két sétáló azért akad, néznek bennünket dülledt szemmel, mit takarjunk el, a kedves csak nevet, nagy hajó szuszog el mellettünk, a fedélzeten ruha szárad, egy vörösszoknyás asszony gondosan fésüli a haját, apró kutya szalad oda hozzá, lusta hullámok csapdossák a partot, mégis volt esküvőm, semmit sem tudhat előre pontosan az ember, nagy lakásban történt, régi, avitt bútorok közt, kint

tombolt a tavasz, a város a derűs napjait élte, volt ez régen, igen, ha netán esne, szólt a kedves, úgyse fog persze, tudd meg, akkor a víz olyan, olyan meleg. A szemét kerestem, de eltakarta valami árnyék, visszafelé a kompon rengetegen voltak, a vonat később döcögve haladt, ott maradt valami nálad, így kedves, el kell hoznom, érted, nyitom az ajtót, megvan, mondja boldogan, rohanok, szaladok, olyan szép volt ez a mai nap, kiabál még föl, igen, igen, persze, mondom neki halkán.